

Παρά ταύτα, ἡ ῥωσιστάτη, ὡς φαίνεται Ἄννα, δὲν ἐστοχεύωσεν καὶ πολὺ. Αὐτὴ, ἄλλως τε, καὶ ἀφ' ἑτέρου, ὁ Ἀνδρόνικος, δὲν ἐστοχεύει καὶ πολὺ τὴν νεαρὰν σύζυγόν του, ἀπρσχολημένος ὥπως ἦτο μὲ τὰς διασκευάσεις, τὰ κυνήγια καὶ τὰς ἀπειρημένους ἐρωμένους του. Ἡ σύζυγι ἄλλως τε, δὲν διήρκεσε καὶ πολὺ. Ὁ Ἀνδρόνικος μόλις δύο ἔτη ἐθάλαυσε, θανατωθεὶς οἰκτρὸς ἀπὸ τὸν λαόν, καὶ Ἄννα, χηρὰ δύο αὐτοκρατορῶν—διότι καὶ ἡ μνηστεία της μὲ τὸν Ἀλέξιον ἦτο σχεδὸν γάμος—εὐρήκε κατὰ τὴν βασιλείαν του Ἰσακίου Ἀγγέλου, ὅλας τὰς τιμὰς καὶ προνομία πού εἶδεν ἡ βυζαντινὴ αὐτοκρατορική αὐτὴ εἰς τὰς πρώην βασιλίσσας. Ἡ δεκαεταεστὴς παιδεία, πού εἶχε γυρίσει τὰς περὶ τεταίας, ἦτο ἤδη εἰς τὴν ἡλικίαν καὶ γνωρίσκει καὶ τὸν ἔρωτα. Καὶ ἡγάπησε καὶ ἡγάπηθῃ, συνδεθεῖσα μὲ αὐτὸν τὸν Θεόδωρον Βρανάν, ἄρχοντα ἀπὸ μεγάλῃ βυζαντινῇ οἰκογενείᾳ. Ἐξῆς μαζὶ του ὡς σύζυγος, ἀλλ' οὔτε αὐτὸς τότε τὴν ἐνυμφεύθη, διὰ νὰ ἦ χαστή, διὰ τοῦ γάμου του, τὰς βασιλικὰς δωρεὰς τὸν ὁποῖον ἀπελάμβανεν. Ἔτσι, ἐπέρασαν τὰ χρόνια. Οἱ αὐτοκράτορες διεδέχοντο ἀλλήλους, καὶ τὸ 1204, ὅτε ἡ Ἄννα ἦτο 33 ἐτῶν, ἦλθεν ἡ πτώσις τῶν Κομνηνῶν, καὶ ὁ Φράγκος βαρὼν ἐκυρίευσεν τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἡ ῥωρὰ Φράγκα, πού ἐπὶ τὸσα ἔτη εἶχον ἀποσηνύσει ὁ Φράγκος συγγενεῖς της καὶ εἶχε Ἀποσηνύσει καὶ αὐτὴ, ἀνέμενε τοὺς δεσμούς με αὐτοὺς. Παρά ταῦτα, ὅταν τὴν καταλύσαν τὴ Πόλιν ἐπικολούθησαν ἡ ὁποῖα καὶ αἱ φρικαλεότητες της διαπραγμῆς τὸν Σταυροφορῶν, ἡ βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία ἐξύπνησε καὶ πάλιν μέσα της, καὶ εἰς διαμαρτυρίαν ἐβύην ἀπο τὴν φραγκοκρατομένην πόλιν, ἐπέστρεψεν ὅμως καὶ πάλιν, ὅταν ἡ Λατινικὴ Αὐτοκρατορία ἐπαγιάθη καὶ συνειληθῇ με τοὺς νικητάς. Ἀφοῦ ἐνομιμιοῖσεν τὴν ἐνσίαν της μὲ τὸν Βρανάν, ἐπέτυχε δι' αὐτὸν τὸ φέουδον τῆς θρακικῆς πόλεως Ἀτρουῖ καὶ Θεοδοσιουπόλεως. Ἡ Ἄντρα κατεστράφη μετ' ὀλίγων ὑπὸ τὸν Βουλγάρων, ἀλλ' ὁ Βρανάς, πού ἦτο πολὺ ἀγαπῆτος εἰς τὴν Θράκην, διότι κατήγετο ἀπὸ αὐτὴν, ἱδρυσεν τότε εἰς τὴν χώραν αὐτὴν ἡγεμονίαν, ὑποτελὴ εἰς τοὺς Γάλλους αὐτοκράτορας, καὶ αὐτὸς καὶ ἡ Ἀγνὴ ἐκυβέρνην τὴν Θράκην, ὡς βασιλεῖς, μὲ τὸν ἡχηρὸν τίτλον πού ἀνέφερεν ἡ πράξις τῆς ἀνάθεσις της ἐξουσίας ἐκείνης Καίσαρ Θεόδωρος Βρανάς ὁ Κομνηνός. *Πρὶν 2244*

Καὶ ὅπως εἰς τὰ παραμυθία, ἡ Ἀγνὴ ἡ Φράγκα καὶ ὁ Θεόδωρος Βρανάς, ἔζησαν πλεον καλὰ...καὶ ἡμεῖς καλύτερα! *1540*

Γ. ANNINOS

ἡ Ἀγνὴ ἡ Φράγκα, πού ἡ ζωὴ τῆς πέρασε σὲν ἀβλήσι παραμυθί, γεμίσαν περὶπέτειαι καὶ μεταπτώσεις, μέσα στὴν πολυτάραχὴ ἐποχὴ τῶν τελευταίων χρόνων τῶν Κομνηνῶν καὶ τῆς λατινικῆς αὐτοκρατορίας στὴν Κωνσταντινούπολι. Μία φορά, λοιπὸν κι' ἕναν καιρὸ, ἡ Ἀγνὴ ἡ Φράγκα, πού ἦταν δευτερότοκὴ θυγατέρα τοῦ Βασιλεῦς τῆς Γαλλίας, Λουδοβίκου τοῦ Ζου, ἦρθε παιδί ἀκόμῃ ὁκτὼ χρόνων, στὸν Κωνσταντινούπολ, μυστὴ τῷ Ἀλεξίῳ Πορφυρογεννητῷ, γιου τοῦ Μανουὴλ Κομνηνοῦ, σὰν σύμβουλο σὰν δεσμός καὶ ἐπισφράγις μιᾶς Φραγκοβυζαντινῆς συμμαχίας, ἀνάμεσα στὶς δύο πειὸ μεγάλες βασιλείες τῆς ἐποχῆς... Τὴν ἐπιγαμία αὐτὴν πού ἐπέβησε ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτωρ Μανουὴλ, στέλλοντας ἀπεσταλμένους μὲ πολὺ χρυσάφι καὶ πλοῖστα δῶρα στὸν Ρῆγα τῆς Φραγκίας, ἐδέχθηκε ὁ Ρῆγας μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμόν. Ἀπὸ αὐτὸ — λέγει ὁ ἀφελὴς Γάλλος χρονικογράφος Ἐρνούλ — ὁ βασιλεὺς εὐχαριστήθη καὶ ἐχάρη, διότι ἐβλεπε ὅτι δὲν ἤρουνά να τὴν ὑπανδρεύσῃ καλύτερα. Τὴν εἰτοίμασε λοιπὸν ἐπὺλὺ μεγαλοπρεπῶς καὶ πολὺ πλοῦσις» καὶ τὴν εἰσέλει μὲ γενοβέζικα πλοία καὶ ἀπεσταλμένους τὸν εἰς τὸν βασιλεῖα... Οἱ ἀρραβόνες ἐγίναν μέσα σὲ λαμπρὰ πανηγύρι, τὸ 1180, ἀλλὰ ἐπειθεῖ ἡ ἡλικία καὶ τὰν δύο ἦταν μικρὴ, ἐκείνην -ὅπως εἶπαμε, ὁκτὼ χρόνια καὶ τὸν Ἀλεξίῳ ἔνδεκα μονάχα, οἱ γάμοι ἀνεβλήθησαν γιὰ ἀργότερα, ὅμως ἡ μικρὴ φραγκοπούλα τριγυρίζουσα, ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐθεωρήθηκε σὰν αὐτοκράτειρα, ἄσπετος τὸ φραγκικὸ τῆς ὀνόμα Ἀγνὴ, κι' ἐπῆρε τὸ βυζαντινὸ καὶ προσφιλὲς στοὺς Κομνηνοὺς ἄνωμα Μικρούλα, ὅπως ἦταν, σὲ λίγο ἔβρασε τὴν πατρίδα τῆς, κι' ἔληξε προσημόντας τὸν γάμο σὰν μιὰ μικρὴ βυζαντινὴ βασίλισσα. Ἀλλὰ ἡ Μαίρα ἄλλα τῆς ἔγραψε, καὶ ὁ γάμος αὐτὸς δὲν ἐγίνε ποτὲ.

Ὁ Μανουὴλ Κομνηνός, ἀπέθανεν αἰφνιδίως, καὶ ὁ θρόνος εἰς τὸν ὁποῖον ἐφῆρτο ὁ Ἀλεξίος, ἀνδρὸς ἀκόμῃ, ὑπῆρξεν ὁ στόχος πολλῶν φιλοδοξιών. Διὰ τὰ προστατεύει ταχὰ τὸν νεαρὸν αὐτοκράτορα, ἐρχεταί εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ Ἀνδρόνικος Κομνηνός, ἐξεδέσθης συμβασιλεὺς μὲ τὸν Ἀλέξιον, τὸν ὁποῖον ἐφῆρεν εἰς Ἁγίαν Σοφίαν, παιδικὸ ἐπὶ τῶν ὤμων του, διὰ τὴν στέψιν, τὸν ἀπηγχόνησε καὶ τὸν ἐβρίψεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπέμεινεν αὐτὸς μόνος αὐτοκράτωρ. Ὅταν δὲ νὰ μὴ τοῦ ἔβρθαν αὐτὰ καὶ ἄλλα κακούργηματα, ἐξήντα ἐτῶν γέρον, ἐμμεφεύθη καὶ τὴν Ἄνωαν, δώδεκα ἐτὶς μόλις, καὶ οἱ γάμοι ἐγίναν μεγαλοπρεπῶς εἰς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν. Τὸ σκάνδαλον ἦτο μέγα καὶ ὁ Νικητὰς Χανιάτης, ἀπῆλθε τὰς ἀνεκδέκλους διαμαρτυρίας, γραφόν: «Δὲν ἡσχύνετο ὁ Κρόνιος (ὁ κρονόληρος, ὅπως λέγομεν τώρα), ὁ ἀπόλις (ὁ βρωμιάρης) νὰ συγκατακλινεταί ἀεμίτας μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ ἀνεψιοῦ του, μιλοπτόρκου καὶ τρυφερῆς, ἣ ὅποια δὲν εἶχε τελειώσει τὸ ἐνδοκρὸν ἔτος, καὶ ν' ἀγκαλιάζῃ ὁ ὠρμιος τὴν ἄωρον, ὁ ζωρμένιος καὶ χαλαρὸς τὴν ροδοδάκτυλον κορίσκη».

(Quadrati)

φάνεται ταύτα, η ωραιότητα, ως φαίνεται. Άννα, δεν έστενοχωρήθη και πολύ. Αύτη, άλλως τε, ήτο συνήθως ή τύχη των χηρών, και αφ' ετέρου, ο Άνδρόνικος, δεν έστενοχωρεί και πολύ την νεαράν σύζυγον του, άπησχολημένος όπως ήτο με τας διασκεδάσεις, τα κυνήγια και τας άπειραρίθμους έρωμένες του. Η συζυγία άλλως τε, δεν διήρκεσε και πολύ. Ο Άνδρόνικος, μόλις δύο έτη έβασίλευσε, θανατωθείς οίκτρως από τον λαόν, και ή Άννα, χήρα δύο αυτοκρατόρων—διότι και ή μνηστεία της με τον Άλέξιον ήτο σχεδόν γάμος—εύρηκε κατά την βασιλείαν του Ίσακίου Άγγέλου, όλες τας τιμάς και προνόμια που έδιδεν ή βυζαντινή αυτοκρατορική αύλη εις τας πρώην βασιλίσσας. Η δεκατετράετις παιδισκη, που είχε γνωρίσει τόσας περιπετείας, ήτο ήδη εις την ήλικαν να γνωρίση και τον έρωτα. Και ήγάπησε και ήγαπήθη, συνδεθείσα με αυτόν τον Θεόδωρον Βρανάν, άρχοντα από μεγάλην βυζαντινήν οίκογένειαν. Έζησε μαζί του ως σύζυγος, άλλ' ούτε αυτός τότε την ένυμφεύθη, διά να μη χάση, διά του γάμου του, τας βασιλικάς δωρεάς των οποίων απέλαμβανεν. Έτσι, επέρασαν τα χρόνια. Οι αυτοκράτορες διεδέχοντο αλλήλους, και το 1204, οτε ή Άννα ήτο 33 ετών, ήλθεν ή πτώσις των Κομνηνών, και οι Φράγκοι θαρώνοι έκυρίευσαν την Κωνσταντινούπολιν. Η ώραία Φράγκα, που επί τόσα έτη είχαν λησμονήσει οι Φράγκοι συγγενείς της και είχε λησμονήσει και αύτη, άνενέωνε τους δεσμούς με αυτούς. Παρά ταύτα, όταν την κατάληψιν της Πόλεως έπηκολούθησαν ή δήωσις και αι φρικαλεότητες της διαρπαγής των Σταυροφο-

ρων, ή Βυζαντινή Αυτοκράτειρα έξύπνησε και πάλιν μέσα της, και εις διαμαρτυρίαν έφυγεν από την φραγκοκρατούμενην πόλιν, έπεστρεψεν όμως και πάλιν, όταν ή Λατινική Αυτοκρατορία επαγιώθη και συνεφιλιώθη με τους νικητάς. Αφού ένομιμοποίησε την ένωσιν της με τον Βρανάν, επέτυχε δι' αυτόν το φέουδον της θρακικής πόλεως Άπρου ή Θεοδοσιουπόλεως. Η Άπρος κατεστράφη μετ' όλίγον υπό των Βουλγάρων, άλλ' ο Βρανάς, που ήτο πολύ άγαπητός εις την Θράκην, διότι κατήγετο από αυτήν, ίδρυσε τότε εις την χώραν αυτήν ήγεμονίαν, ύποτελή εις τους Γάλλους αυτοκράτορας, και αυτός και ή Άγνη εκυβέρνην την Θράκην, ως βασίλεις, με τον ήχηρόν τίτλον που άνέφερεν ή πράξις της αναθέσεως της εξουσίας «εύγενής Καίσαρ Θεόδωρος Βρανάς ο Κομνηνός».

Και όπως εις τα παραμυθία, ή Άγνη ή Φράγκα και ο Θεόδωρος Βρανάς, έζησαν πλέον καλά... και ήμείς καλύτερα!

1940
Γ. ANNINOS

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ